

Izšla vsak štirin
in velja s poštnino
vsod in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za štiril leto „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravništvu v tiskarni
sv. Cirila, korovške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Polnopravni katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posebni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 25.

V Mariboru, dne 18. junija 1903.

Tečaj XXXVII.

Dogodki v Srbiji.

O strašnem umoru v Belgradu poroča priloga »Naš Dom« natanko in obširno, zato se naš list lahko omeji na splošne opazke o grozovitem dogodku v srbski prestolnici.

Noben trezen in pameten človek ne more odobravati umora, četudi je bila vlada kralja Aleksandra in njegove soproge neznosna. Podložnik nima pravice, kaznovati svojega zapovedovalca, kakor ne hlapec svojega gospodarja. To je načelo, s katerim stoji in pade ves družabni red!

Strašen način pa, s katerim je srbski narod odpravil dosedanjo vladarsko hišo, ni zapisati toliko na rovaš srbskemu narodu samemu, kakor njegovim učiteljem. In ti so Nemci. Znano je, da je bilo srbsko vojaštvo od nekdaj nemško-prijazno. Sedanji ministrski prezident, katerega si je vojaštvo ob umoru izbralo, je odkrit prijatelj Nemcev. Večina srbskega razumnštva, ki je ostalo tako hladno ob strašnem umoru, je dovršilo svoje študije na nemških univerzah. Nemška oholost, ki brezobzirno podere vse, kar se ji ne klanja in kar ji ni po volji, je prešinila srbsko vojaštvo in razumnštvo, zato se ni čuditi, da se je izvršil ta strašen umor in da ga razumnštvo odkrito odobrava.

Ruski car je jokal, ko je zvedel o strašnem dogodku na srbskem kraljevem dvoru. Z njim plaka gotovo vsako slovansko srce, ne toliko za kraljem in kraljico, ampak da se je zgodil sploh ta surov zločin. Kar se je doigralo sedaj v Belgradu, to je proti značaju slovanskih plemen!

Kralj Aleksander je bil res mnogo kriv na veliki nezadovoljnosti, ki je zavladovala v srbskem narodu proti vladarski hiši. Toda, kdo je pokvaril mladega kralja? Ali ne njegov oče Milan, katerega je nemška politika oboževala? Nemec hoče imeti tudi most proti Carigradu, in čim bolj propalo je ljudstvo in vladarske hiše na tej poti proti Carigradu, tem boljše za njegove namere!

Srbski narod si je izvolil dne 15. t. m. novega kralja, Petra Karadžordževića, ki se imenuje na prestolu Petar I. Novi kralj naj skrbi, da zavlada med narodom zopet mir in slovanska plemenitost, ki spoštuje svoje kralje, a jih ne mori!

Politični shod v Slov. gradu.

Velikansko nesrečo je povzročil zadnji požar v Slovenjgradu, a mesto je postalo vsled te nesreče občeznano. Kdo v Avstriji ne pozna danes tega imena? Slovenjgradec še nosi vse sledove velikega požara. Pogorišče še je nepozidano, le par stavb se je začelo dvigati. V življenju Slovenjgradčanov pa se ne pozna več, kaka neizgovorna žalost jih je zadela. Ljudje hodijo veselih obrazov mimo tebe, kočije drdajo na izlete, iz gostilne pa prihajajo poskočni glasovi harmonike in gosli...

Slovenjegraško politično društvo je sklicalo za dne 14. t. m. politično zborovanje v mesto Slovenjgradec. Kmetje iz okolice so se zbirali v Narodnem domu. Nemškutarji

se niso ganili, bali so se razžaliti svoje kruhodajalce, slovenske kmete. Kot prvi govornik je nastopil g. dr. Vladimir Sernec. Govoril je o nemškutarsko-liberalni stranki na Spod. Štajerskem. Stavek za stavek je bil, kakor bi padal udarec za udarcem na to ničvredno stranko. In nazadnje je stala stranka pred nami razkrinkana, v svoji veliki hinavščini in priliznjem licemerstvu. Poslušalci so že med govorom dajali z ogorčenimi mej-klici odduška svojemu zaničevanju proti taki stranki. Nazadnje so z burnim odobravanjem sprejeli sledečo resolucijo:

Na shodu političnega društva slovenjegraškega zbrani Slovenci obsojajo najodločnejše hujskajočo pisavo nemškutarsko-liberalnega »Štajerca«, s katero hoče razdvojiti slovenske stanovce, vsiliti Slovincem nemške šole ter jih spraviti v politično in gospodarsko odvisnost od nemških in nemškutarskih trgovcev, krčmarjev in uradnikov. Osobito pa obsojajo laži tega lista, ki jih je prinesel povodom strašnega požara v Slovenjgradu, češ, da se slovenski kmetje in fantje niso hoteli vdeleževati gašenja in da so jih morali prisiliti k temu orožniku. List je s tako pisavo vnovič pokazal, da ni kmetski prijatelj, za kakršnega se izdaja, ampak da je le lažljivo glasilo spodnještajerskih nemškutarjev. Zborovalci izrekajo ob tej priliki popolno zaupanje svojim slovenskim voditeljem, ki so jih vzbudili iz narodnega spanja ter jih vstrajno vodijo po poti prosvetnega in gospodarskega napredka.

Hrvatski narod mora v sedanjem času veliko pretrpeti. Njegova zvestoba do avstro-

Listek.

Sestrici v spomin.

Umrli 26. majnika 1903 v Kapeli.

Zahtevala je, da naj pridem. In prišel sem. Bila je najtežja pot mojega življenja. Slutil sem, da trpi in trpel sem tudi jaz. Videl sem jo v duhu trpečo, hrepenečo po življenju, a vendar že tako blizu groba, tako blizu ločitve. Bolest mi je dušila srce, sapa mi je zastajala v prsih, ko sem se bližal domu. Jedno okno je bilo odprto. Blaga sestričina duša, da je že splavala skozi njo, sem si mislil in truplo da že počiva na odru. Nalaho sem stopil v sobo, bila je še živa.

Ležala je vznok ter hropla. Stopil sem k postelji. Odgrnil sem nekoliko odejo, prijel jo za roko, nagnil se k njenemu licu ter jo večkrat vprašal: »Sestrica, ali me poznaš?« Pokimala je. Izpregovorila ni, ker ni več mogla, čeravno je bila pri zavesti. Moje solze so močile njeno ročico, njeno lice, a ona je trpela, trpela je na duši; truplo ni čutilo več bolečin.

Bral sem iz motnih oči hrepeneje po življenju, hrepeneje po tolažbi. In tolažil sem jo, toda zaman, zaman. — Dušo mojo je premagala bolest, solze so mi zalile oči,

odšel sem iz sobe, da je ne vidim več trpeti, da ji še bolj ne zgrenim zadnjih uric življenja. Skozi okno sem slišal vzdih — še enkrat sem jo hotel videti živo. Vstopil sem zopet. Ostal sem pri durih ter iz ozadja navzočih gledal na njo. Bila je sicer mirna, a glavo je obračala na levo in desno. Nekogar je iskala. Slutil sem, da išče mene. Stopil sem bliže in ona je uprla svoje kalne, nekdanje tako žive oči tako milo, tako proseče v moje, da mi je s tem pogledom prodrla srce, duša mi je vstrepetala od bolesti, premagan od sočutja sem planil solzeč se iz sobe ter se ločil od nje — brez slovesa. Živela in trpela je še 24 ur.

In zopet sem jo videl. Klečal sem ob mrtvaškem odru. Minila mi je vsa bolest, ker je nisem videl več trpeče — videl sem jo srečno. Le zavest, da je ne bo več med nami, mi je navdajala dušo z neko otožnostjo.

Nisem plakal več po njenem življenju, ne namakal več s solzami njenega obličja; v duhu so mi donele tolažilne besede: na svidenje. Tovarišice so ji spletale venec iz svežih rožic za zadnjo pot, jaz sem jo kropil z blagoslovljeno vodo po upadlem licu, a ona se je smehljala z obledelimi ustnicami ter mirno spavala med cveticami na ovenčanem odru, vse bolečine je prestala — srečna je.

Bila je v življenju nedolžno živahna, ljubljena od svojih prijateljic, vstrajna v izpolnjevanju svojih dolžnosti kot vzorna katoličanka in le zaradi tega je ljubila življenje. A smrt ne prizanaša. Izrekla je naglo sodbo nad njenim mladim življenjem in nenadoma je izpolnila svojo kruto obljubo.

Zvonovi so zaplakali; marsikatero oko je bilo solzno. Spremili smo jo na zadnjem potu k večnemu počitku. Ob grobu smo se zadnjič poslavljali. S solzami pomočene grude so padale z votlo donečim glasom na skromno belo hišico.

Počivaj sladko, dokler se ne vidimo nad zvezdami!

Kakor ti meni, tako jaz tebi!

»Ti, Jurček, ali bi mi znabiti mogel dati k praznikom kakih par postrvic, veš, ne potrebujem jih ravno za se, pa veš, k praznikom pridejo sorodniki moje žene — no veš, takrat bi seveda rad na mizo postavil kaj boljsega.«

»Veš, Mihec, pravzaprav sem mislil za praznike nesti postrve k nadgozdarju — saj veš sam zakaj — moj Bog, moram pač tudi gledati, da pridem nekoliko višje. — No, pa ker imaš ti ravno tako silno, pa naj bodo tvoje, nadgozdar pa naj malo počaka!«

 Današnji list ima „Naš Dom“ kot prilogo! 